

ANEU MAR ENDINS

Respectar la vida en la circulació

Quan ja som a ple estiu, a prop de la festa de Sant Cristòfor (10 de juliol), patró i protector dels automobilistes, l'Església celebra una de les seves jornades anuals: la de responsabilitat en el trànsit. Se celebra aquest diumenge i enguany té un lema molt profund: «La glòria de Déu és la vida de l'home, al volant, cuida-la.»

La frase «La glòria de Déu és la vida de l'home» és la traducció d'una frase llatina, lapidària i bellíssima, de sant Ireneu, màrtir i bisbe de Lió, encara que ell procedia d'Orient. «Gloria Dei homo vivens» tot indicant que Déu vol que l'home visqui i que respectar-li la vida és la manera de donar realment glòria a Déu perquè és complir la seva voluntat sobre la humanitat.

Tot aquest tema arrenca del cinquè manament del decàleg: «No mataràs» (Ex 20,13), manament que Jesús reprèn al Sermó de la Muntanya, insistint en el respecte a tota persona i en que no s'ha d'emprar violència contra la seva integritat i contra la seva bona fama (Mt 5,21-22).

Com ensenya el *Catecisme de l'Església Catòlica* en parlar del cinquè manament, «la vida humana és sagrada perquè, des del seu origen, suposa l'acció creadora de Déu i sempre es manté en una relació especial amb el Creador, el seu únic fi. Només Déu és l'amo de la vida des del seu començament fins al seu terme: ningú en cap circumstància no pot reivindicar per a ell el dret de destruir directament un ésser humà innocent».

Les paraules afegides a la famosa frase de sant Ireneu ens indiquen l'aplicació actual al trànsit rodat. «Al volant, cuida-la», és a dir: sigues un protector, un cuidador de la vida —la teva i la dels altres— quan estiguis al volant, quan estiguis conduint un vehicle. També quan circulis com a vianant pels carrers, les carreteres i les rutes.

L'any 2007, el Pontifici Consell per als Emigrants —un dels organismes de la Santa Seu— publicà un text de 40 pàgines que proposava aquests deu manaments del bon conductor:

1. No mataràs.
2. Que la ruta sigui per a tu un instrument de comunió entre les persones, i no un perill mortal.
3. Que el respecte, la correcció i la prudència t'ajudin a afrontar les situacions imprevistes.
4. Sigues caritatiu i ajuda el proïsme en situació de necessitat, de manera especial si és víctima d'un accident.
5. Que l'automòbil no sigui per a tu un instrument de poder, de domini i una ocasió de pecat.
6. Convenç amb caritat els joves i als no tan joves que no condueixin quan no estan en condicions de fer-ho.
7. Recolza els familiars de les víctimes d'accidents.
8. Afavoreix en el moment oportú la trobada entre la víctima i l'automobilista culpable, per tal que puguin viure l'experiència alliberadora del perdó.
9. A la carretera protegeix el més dèbil.
10. T'has de sentir tu mateix responsable de la vida dels altres.

En definitiva, es tracta d'humanitzar el trànsit i de fer que es respecti el primer dels drets humans, el dret a la vida.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

Quart Aplec de Famílies de la diòcesi de Terrassa

El diumenge 17 de juny tingué lloc el Quart Aplec Diocesà de Famílies al Santuari de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell, organitzat per la Delegació Episcopal de Pastoral Familiar. Hi participaren famílies de diverses parròquies de la diòcesi i de vint-i-cinc moviments i realitats eclesials diverses. Al migdia es va fer una pregària a la Mare de Déu. Havent dinat hi hagué cinc tallers de reflexió per als adults mentre els infants gaudien de l'animació d'en Pau Tarruell. L'Aplec culminà amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz. Varen concelebrar Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, el P. Gaspar Borda O. Carm., delegat de Pastoral Familiar, i diversos preveres més.

GLOSSA

Sabem que Déu ens estima

Un jove matrimoni situat en la trentena —amb una filla petita, els dos amb feina— ha estat sotraguejat per una malaltia cruel i d'incerta evolució que l'afecta a ella. Ha començat un període marcat per les visites als metges, el tractament, el fer-se preguntes difícils de respondre, l'escalf de la família i els amics de sempre, la proximitat inesperada de moltes persones, les estones de silenci carregades de sentit, la pregària inesperada i el plor compartit.

Davant les paraules d'afecte i de proximitat d'una persona amiga, ell —amb enteresa i sense abaltiment— li deia: «Hem d'assumir el moment que ens està tocant viure. Estimar-nos més que mai. Anar prenent decisions segons el moment, el que ens diguin els metges i el que l'Esperit ens inspiri. Viure cada dia segons la voluntat de Déu. Això sí, enfortir la fe, mantenir l'esperança, conviure amb normalitat i amb la intensitat necessària fins on es pugui i acceptar qui sap les conseqüències. Procurar que la nostra filla, que encara que és petita s'adona de la situació, se senti igual d'important per a nosaltres, com ho ha estat fins ara. Sobretot confiar i fer tot el que sigui possible, posar-hi tot el nostre esforç i acceptar la voluntat del Senyor perquè sa-

bem que ens estima, fins a morir en la creu.»

Les paraules i l'actitud d'aquest espòs mostren com experimenta la finitud, fins i tot la impotència, i el seu procés interior de discerniment. No es deixa portar, però, per l'angoixa, la desesperació, el demanar comptes a Déu. Té consciència que la vida i la salut són béns efímers i se sap en mans de Déu, de la seva bondat i el seu amor. «Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties» (Mt 8,17).

Com moltes altres persones en situacions semblants, la malaltia de l'esposa els està ajudant a girar els ulls vers Déu, a viure una mena de conversió i a retrobar propera aquella presència que era difusa i, en certs moments, llunyana. Déu s'apropa i reconforta i aquesta proximitat humanitza, fa madurar la persona, donar el seu just valor a les coses i a les situacions. Apropa les persones, enforteix els llaços que les uneixen. Fa testimonis del seu amor i predilecció pels malalts a tots els qui en tenen cura i alleugereixen el seu dolor, incertesa, soledat...

«Estava malalt, i [...] vinguéreu a veure'm» (Mt 25,36).

Enric Puig Jofra, SJ

Ordenació diaconal

Diuenge vinent dia 15 de juliol, a les 6 de la tarda, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses celebrarà l'Eucaristia a la Catedral del Sant Esperit i conferirà el Sagrat Orde del Diaconat als Srs. Carles Campins i Arévalo, Josep Anton Clua Sampietro i Alexandre Codinach Telesforo.

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: Això diu el Senyor Déu, perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

► Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina en la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més, com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble, és quan sóc realment fort.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte, començà a ensenyar en la sinagoga. Tot-hom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva». I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía:

«Hijo de Adán, yo te envío a los israelitas, a un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Sus padres y ellos me han ofendido hasta el presente día. También los hijos son testarudos y obstinados; a ellos te envío para que les digas: “Esto dice el Señor.” Ellos, te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, sabrán que hubo un profeta en medio de ellos.»

► Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / fijos en la manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / fijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

► Lectura de la segunda cara del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 12,7-10)

Hermanos:

Para que no tenga soberbia, me han metido una espina en la carne: un ángel de Satanás que me apalea, para que no sea soberbio. Tres veces he pedido al Señor verme libre de él; y me ha respondido: «Te basta mi gracia; la fuerza se realiza en la debilidad.» Por eso, muy a gusto presumo de mis debilidades, porque así residirá en mí la fuerza de Cristo. Por eso, vivo contento en medio de mis debilidades, de los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque, cuando soy débil, entonces soy fuerte.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, fue Jesús a su pueblo en compañía de sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es esa que le han enseñado? ¿Y esos milagros de sus manos? ¿No es este el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? ¿Y sus hermanas no viven con nosotros aquí?» Y esto les resultaba escandaloso. Jesús les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa.» No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se extrañó de su falta de fe. Y recorría los pueblos del contorno enseñando.

Jesucrist, el servent sofrent de Déu, pintura de Hieronymus Bosch (National Gallery, Londres)

COMENTARI

Visita de Jesús a Natzaret i incredulitat dels seus

L'evangeli d'avui és un episodi fins a un cert punt natural, que el lector pot esperar perquè sap que Jesús ve de Natzaret, de Galilea (Mc 1,9). Tanmateix, la visita lògica de Jesús al seu poble és un episodi sorprenent i colpidor. Els seus conciudadans estan desconcertats i no se saben avenir que un veí sense relleu —un treballador manual— tingui una doctrina tan excepcional i hagin sentit a dir que faci uns gestos tan extraordinaris. Val la pena que prenguem nota de la formulació de Marc. El desconcert ve d'una «saviesa rebuda (do de saviesa)» i d'uns gestos que «es realitzen per les seves mans». La saviesa li ha estat

donada i els gestos són tan plens de poder que només es realitzen per les seves mans. Ni la saviesa ni els gestos són de Jesús. Ambdues notes semblen apuntar a l'acció de Déu.

Per tant, la reacció dels conciudadans va més enllà de la sorpresa i el desconcert. És un escàndol que es neguen a acceptar. L'excusa de la dita popular que Jesús esmenta no alleuja la constatació que ni els del poble, ni els seus parents, ni la seva família més propera no arriben a creure. Això sembla fer-se ressò de les notícies de Marc 3,21 i 3,31-35 (cf. Jn 7,3). L'interès central de l'episodi és la manca de fe.

Tanmateix, la fe que s'esmenta no és encara la fe de la Pasqua. La fe aquí és estar disposat a acollir l'acció de Déu per les mans i la boca de Jesús. Els habitants de Natzaret i els seus parents i parentes no creuen que la saviesa i les accions poderoses de Déu els puguin arribar mitjançant la predicació i l'actuació de Jesús. Aquesta és la raó per la qual Jesús no pot fer cap acció veritablement salvífica en el seu poble. Les guaricions amb la imposició de mans no arriben a ser actes plens del poder de Déu que Jesús ha realitzat arreu (en l'escena anterior ha ressuscitat la filla de Jaire).

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Os 2,14.15b-16.19-20 / SI 144 / Mt 9,18-26
- **dimarts**: Os 8,4-7.11-13 / SI 113 / Mt 9,32-38 □ **dimercres**: Pr 2,1-9 / SI 33 / Mt 19,27-29 ■ **dijous**: Os 11,1b.3-4.8c-9 / SI 79 / Mt 10,7-15 ■ **divendres**: Os 14,2-10 / SI 50 / Mt 10,16-23
- **dissabte**: Is 6,1-8 / SI 92 / Mt 10,24-33 ■ **diumenge** vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Am 7,12-15 / SI 84 / Ef 1,3-14 (o bé: 1,3-10) / Mc 6,7-13.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

28. El Senyor ve sempre al món

En una de les homilies d'Advent de sant Bernat de Claravall s'hi llegeix: «Coneixem una triple vinguda del Senyor. En la primera vinguda ell vingué en la carn i en la feblesa; en la darrera vindrà en la glòria i en la majestat. La tercera és enmig de les altres (*adventus medius*); en aquesta intermèdia ve en l'esperit i en el poder.» Per a aquesta tesi seva, Bernat es refereix a Joan 14,23: «Si algú m'estima, guardarà la meua paraula, i el meu Pare l'estimarà, i nosaltres vindrem a ell i hi farem estada.»

Es parla explícitament d'una vinguda del Pare i del Fill: és l'escatologia del present, desenvolupada per Joan. Aquesta mostra que el temps intermedi no és buit: en aquest, precisament, hi ha l'*adventus medius*, la vinguda intermèdia de què parla Bernat. Aquesta presència anticipadora forma part, indubtablement, de l'escatologia cristiana, de l'existència cristiana.

Les formes d'aquesta *vinguda intermèdia* són múltiples: el Senyor ve mitjançant la seva paraula; ve en

els sagraments, especialment en la santíssima Eucaristia; entra en la meua vida mitjançant paraules i esdeveniments.

Ara bé, existeixen també formes pròpies de l'època d'aquesta vinguda. L'actuació de les dues grans figures —Francesc d'Assís i Domènec de Guzman— entre els segles XII i XIII va ser una manera com Crist va entrar novament en la història, fent valer de manera nova la seva paraula i el seu amor, una manera en què ell va renovar l'Església i mogué la història cap a ell.

Una cosa anàloga podem dir de les figures dels sants del segle XVI: Teresa d'Àvila, Joan de la Creu, Ignasi de Loiola, Francesc Xavier porten amb ells noves irrupcions del Senyor en la història confusa del seu segle, que anava a la deriva allunyant-se d'ell. El seu misteri, la seva figura apareix novament —i sobretot la seva força, que transforma els homes i plasma la història—, es fa present d'una manera nova.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EN PAREJA

¿Pedimos ayuda?

No voy a decir que las parejas en conflicto tengan que apañárselas por sí mismas y sacarse ellas solitas las castañas del fuego. A veces no pueden, por más que lo intenten.

Y en la mayoría de los casos es aconsejable una visión objetiva, independiente, que esté fuera de la subjetividad que embarca a los miembros de la pareja.

Considero que los profesionales de la salud mental no estamos sólo para atender la patología psíquica grave, como son los enfermos psicóticos, sino también para ocuparnos de situaciones que pueden parecer a primera vista más pedrestres o incluso frívolas y que simplemente atañen a la cotidiana relación humana, pero cuya distorsión, si no es abordada a tiempo, es capaz de generar una severa patología mental en las personas involucradas. Y la separación de la pareja bien puede ser el paradigma.

La pareja ya se ha decidido a iniciar una terapia. De común acuerdo han resuelto que ellos solos no pueden salir del atolladero en que se encuentran. Temen por su propia integridad psíquica y también física. Aunque tampoco es necesario que se trate de parejas en situación de confrontación, ya que, de hecho, las parejas que de mutuo acuerdo deciden separarse también acuden a terapia para que algún profesional (psicólogo, psiquiatra, mediador) les oriente en los pasos más convenientes a seguir.

En estas circunstancias de transición o recriminaciones mutuas, las parejas suelen mostrarse reticentes a aceptar una terapia, porque les suena a enfermedad o algo patológico. La pareja ya ha sufrido bastante, en algunos casos está muy quemada. También puede ser que hayan pasado por diversos profesionales sin el resultado apetecido. Es lógico, pues, que vengan desconfiados, a la defensiva, con las uñas a punto.

Dr. Paulino Castells

(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

La fuente de la rosa

El matemático, latinista, poeta y estudioso de Verdaguer, Mn. Joan Colom, escribió el verso sobre una fuente en la que hay un rosal:

—«Peregrino de la Cruz alta / (en la cima de la montaña), / que llevas encendidas tus mejillas. / Detente aquí y descansa. / Y aprende la lección humana y divina: / ¡No hay rosa sin espina, / ni hay espina sin rosa!»

Un pensamiento del jesuita P. Gar-Mar dice:

—«Cayeron las flores. Quedaron las espinas. ¡Siempre es el placer más fugaz que el dolor!» Y añadía: «Pero no es el sufrir, sino la *manera* de sufrir, lo que eleva, dignifica, salva a la persona humana.»

Si tu pie descalzo pisa una espina... te dolerá y el pie sangrará.

Si la coges y la aprietas fuertemente en tu mano... te pinchará, te dañará, te molestará...

Pero, ¿y si la besas?

Entonces la espina ya no pincha, ni hace sangre, ni produce dolor.

El P. Charles escribió para quien llora y sufre, está enfermo o lleva una cruz:

—«Desde la venida de Cristo, hemos quedado libres *no del mal de sufrir* sino del *mal de sufrir inútilmente*.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

8. ✠ Diumenge XIV de durant l'any.

Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. **Dilluns.** Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodoríc Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. **Dimarts.** Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. **Dimecres.** Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxi-

vers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. **Dijous.** Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. **Divendres.** Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. **Dissabte.** St. Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

ENTREVISTA

▶ SALVADOR ARAGONÈS

Descobrint L'Osservatore

El periodista Salvador Aragonès, que va ser durant nou anys corresponsal de l'agència Europa Press a Roma —fins l'any 1978—, va conèixer de prop el Vaticà i, també, el seu diari oficial, *L'Osservatore Romano*. Ara, tot coincidint amb el 150è aniversari del rotatiu, acaba de publicar el llibre *Los papas, Italia, el comunismo y el diario del Vaticano* (Ed. Cultiva Libros), que és un estudi sobre el comportament d'aquest diari amb relació als papes i, de manera particular, amb Itàlia i el comunisme, en l'anomenada *ostpolitik* del Vaticà. El llibre, «que no pretén ser una història del diari», mostra «com es mou aquest món: els seus aspectes religiosos, jurídics, polítics i periodístics».

Què li va sorprendre més de tot el que anava descobrint?

Em van caure els tòpics. Em vaig trobar amb eclesiàstics molt intel·ligents, amb una vastíssima cultura i alhora molt sants. També en vaig conèixer alguns que deien coses poc rigoroses del Concili. Penso que les moltes lectures del Concili em van servir per conèixer bé els continguts, sense fer cas del primer que et parla o del que està de moda.

Quines particularitats destacaria de L'Osservatore?

Va ser un estudi científic. Em va ajudar el director de la Sala de Premsa, Federico Alessandrini, exsotsdirector del diari i persona de confiança de Giovanni Battista Montini (Pau VI). Em va ensenyar les *claus* de lectura. Després, tot va ser més senzill. Joan Pau II va dir: «S'ha acabat parlar de l'Església del silenci (la dels països comunistes), perquè aquesta Església parla amb la meua veu.» I va definir *L'Osservatore Romano* com «la veu del Papa». En realitat, si hom vol saber què ha dit realment el Papa, que entri en el web en què surt cada dia publicat: www.news.va.

El periodista vaticanista, si no és creient acaba essent-ho?

Els periodistes vaticanistes són de tots els colors ideològics. Per exemple, hi havia una agència que volia que els seus corresponsals no fossin catòlics perquè així serien imparcials. Recordo també que un corresponsal del diari Asahi Shimbun, de Tòquio, que era sintoista i amic meu, havia d'escriure cinc línies sobre la reforma del sagrament de la Penitència; em va demanar ajut i li va agradar molt com va quedar. No es va convertir, però va mirar la religió catòlica amb uns altres ulls. Les conversions —en la meua experiència— vénen mitjançant l'amistat personal i respectuosa amb el periodista; ja que al final la fe la posa Déu, no jo, que no sóc més que un instrument, i fins i tot no gaire bo.

Òscar Bardaji i Martín

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest diumenge dia 8 de juliol, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola amb motiu del 75 aniversari de la Creuada Evangèlica.

Dissabte dia 14 de juliol, a les 20.30 h. Presideix la darrera reunió del Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics.

Diumenge dia 15, a les 18 h. Celebra l'Eucaristia i ordena tres diaques permanents a la Catedral.

▶ NOTÍCIES

Visita Pastoral a Sant Fèlix de Canovelles.

El dissabte dia 9 de juny, Mons. Saiz Meneses va realitzar la Visita Pastoral a la parròquia de St. Fèlix de Canovelles. Fou rebut per Mn. Manuel Amado, rector de la parròquia. Assistí a la missa el Sr. Alcalde, Josep Orive. Després de la missa el Sr. Bisbe saludà la feligresia i conversà amb el Sr. Alcalde.

El Sr. Bisbe amb la Hermandad del Rocío al Santuari de la Salut. El diumenge dia 10 de juny Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia en el Santuari de la Mare de Déu de la Salut amb motiu de la primera romeria de la Hermandad de Nuestra Señora del Rocío de Sabadell, en acció de gràcies després de retornar de les festes del Rocío a Huelva.

Missa Estacional a Corró d'Avall. El diumenge dia 10 de juny, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, celebrà la Missa Estacional a la parròquia de Santa Eulàlia de Corró d'Avall amb motiu de la Visita Pastoral. Set joves de la parròquia van rebre la Confirmació. El Sr. Bisbe auxiliar fou rebut per Mn. Josep Gassó, rector, que concelebrà amb ell. Va participar en la celebració la coral Rosa de Bardissa i va assistir-hi el Sr. Alcalde de les Franqueses del Vallès, Francesc Colomer. L'endemà, dilluns, Mons. Josep Àngel Saiz visità la parròquia i es reuní amb diversos grups. Fou rebut a l'Ajuntament de les Franqueses del Vallès on mantingué una con-

El Sr. Bisbe presideix el final de curs al Seminari.

El divendres dia 15 de juny, Solemnitat del Sagrat Cor i vuitè aniversari de la creació de la diòcesi, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidí la missa de fi de curs al Seminari de Terrassa, a Valldoreix. Concelebraren amb ell Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i rector del Seminari, i l'equip de formadors i col·laboradors del Seminari Major i del Seminari Menor. Després de la celebració eucarística va tenir lloc el dinar de final de curs.

versa amb el Sr. Alcalde, Francesc Colomer, i regidors de la Corporació Municipal.

Conferència del Sr. Bisbe sobre el Concili Vaticà II.

El dimarts dia 12 de juny a les 21 h, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses pronuncià la conferència *El Concili Vaticà II, un repte per al nostre temps*. L'acte fou organitzat per la parròquia de Sant Pere d'Octavià i es va fer

a la Casa Abacial de Sant Cugat del Vallès. Hi assistí prop d'un centenar de persones.

El Sr. Bisbe beneeix les noves instal·lacions de la Fundació Atendis.

El dimecres dia 13 de juny a les 21 h, Mons. Saiz Meneses va visitar i beneir les noves instal·lacions de la Fundació Atendis a Sabadell. Aquesta fundació ofereix atenció a persones amb discapacitats de Sabadell i la comarca des de l'any 1963. Assistiren a l'acte membres del patronat i personal del centre.

Confirmacions a Montcada i Reixach.

El diumenge dia 17 de juny a la parròquia de Santa Engràcia a Montcada i Reixach, Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, celebrà l'Eucaristia i administrà el sagrament de la Confirmació a catorze joves de la comunitat parroquial. Varen concelebrar Mn. Narcís Ribot, rector de la veïna parròquia de Sant Joan Baptista i Mn. Manuel Coronado, secretari particular del Sr. Bisbe. Hi assistí la Sra. Alcaldessa, Maria Elena Pérez, acompanyada per diversos regidors.

▶ AGENDA

Missa en ritu hispano-mossàrab. Dissabte dia 14 de juliol a les 12 h, a l'Església de Santa Maria (Parròquia de Sant Pere de Terrassa). Celebrant: P. Teodoro López, sdb.

Exercicis espirituals. Del dilluns 30 de juliol al dissabte 4 d'agost: *Exercicis espirituals per a tots* pel P. Pedro Cura Lluvia, cpcr. Del dilluns 27 d'agost al dissabte 1 de setembre: *Exercicis espirituals per a homes*, dirigits pel P. José-María Fernández Cueto, cpcr. Inscripcions: Cooperadores Parroquials de Crist Rei, Casa Mare de Déu de Montserrat, 08140 Caldes de Montbui. Tels.: 938 654 496 o bé 697 840 559.

▶ D'ALTRES BISBATS

Activitats al Santuari de la Font Santa (Subirats prop de Sant Sadurn d'Anoia). *Sessions d'iconografia i il·luminació de pergamins*: del 16 al 20 de juliol. *Temps per a Déu*: del 24 al 29 de juliol. Informació: tel. 633 580 151.

REMADE MAR ADENTRO

Respetar la vida en la circulació

Cuando ya estamos en pleno verano, en la proximidad de la fiesta de San Cristóbal (10 de julio), patrono y protector de los automovilistas, la Iglesia celebra una de sus jornadas anuales: la de responsabilidad en el tráfico. Se celebra este domingo, y este año tiene un lema muy profundo, que dice así: «La gloria de Dios es la vida del hombre. Cuídala al volante.»

La frase «La gloria de Dios es la vida del hombre», es la traducción de una frase latina, lapidaria y bellísima, de san Ireneo, mártir y obispo de Lyon, aunque él procedía de Oriente. «Gloria Dei homo vivens», indicando que Dios quiere que el hombre viva y que respetarle la vida es la manera de dar realmente gloria a Dios, porque es cumplir su voluntad sobre la humanidad.

Todo este tema arranca del quinto mandamiento del decálogo: «No matarás» (Ex 20,13), mandamiento que Jesús retoma en el Sermón de la Montaña, insistiendo en el respeto que merece toda persona y en que no hay que usar la violencia contra su integridad o contra su buena fama (Mt 5,21-22).

Como enseña el *Catecismo de la Iglesia Católica* al hablar del quinto mandamiento, «la vida humana es sa-

grada porque, desde su origen, supone la acción creadora de Dios y siempre se mantiene en una relación especial con el Creador, su único fin. Sólo Dios es el dueño de la vida desde su comienzo hasta su término: nadie, en ninguna circunstancia, puede reivindicar para él el derecho de destruir directamente un ser humano inocente».

Las palabras añadidas a la famosa frase de san Ireneo nos indican la aplicación actual al tráfico rodado. «Cuídala al volante», es decir: sé un protector, un cuidador de la vida, —tuya y de los demás— cuando estés al volante, cuando estés conduciendo un vehículo. También cuando circules como peatón por las calles, carreteras y rutas.

El año 2007, el Pontificio Consejo para los Migrantes —uno de los organismos de la Santa Sede— publicó un texto de 40 páginas, que proponía estos diez mandamientos del buen conductor:

1. No matarás.
2. Que la ruta sea para ti un instrumento de comunión entre las personas, y no un peligro mortal.
3. Que la cortesía, la corrección y la prudencia te ayuden a afrontar las situaciones imprevistas.

4. Sé caritativo y ayuda al prójimo en situación de necesidad, en especial si es víctima de un accidente.
5. Que el automóvil no sea para ti un instrumento de poder, de dominación y una ocasión de pecado.
6. Convence con caridad a los jóvenes y a los menos jóvenes que no conduzcan, cuando no están en condiciones de hacerlo.
7. Apoya a los familiares de las víctimas de accidentes.
8. Favorece en el momento oportuno el encuentro entre la víctima y el automovilista culpable, a fin de que puedan vivir la experiencia liberadora del perdón.
9. En la carretera, protege al más débil.
10. Siéntete, tú mismo, responsable de la vida de los demás.

En resumen, se trata de humanizar el tráfico y de hacer que se respete el primero de los derechos humanos, el respeto a la vida.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa